

1 november 2012

Een praatje maken met iemand die je niet kent, hoe doe je dat

Recepties, feestjes, of zomaar een ontmoeting bij de bakker. Vlotte praters slaan zich er soepel doorheen. Ze babbelen wat, stellen een paar vragen en nemen lachend afscheid.

De meeste mensen raken echter gespannen op het moment dat ze een vrijblijvend praatje willen maken. Want wat moet je zeggen tegen iemand die je niet zo goed kent?

Volgens onderzoeksbureau Motivaction vindt maar liefst 88 procent van de Nederlanders het lastig om een gesprekje met een vreemde aan te knopen.' We denken dat we interessant moeten overkomen, of twijfelen of de ander zit te wachten op onze aandacht.

Elk gesprek verloopt volgens vijf vaste stappen.

Na 1 het contact zoeken en 2 contact maken, begint bij stap 3 pas het echte praten.

Daarna volgen het afronden (stap 4) en het afscheid (stap 5).

Te vaak slaan mensen de eerste twee stappen over. Ze zijn te gehaast of veroordelen het hoge cliché-gehalte van de onvermijdelijke openingszinnen. Weertje hè? Nog files gehad? Kon je het makkelijk vinden? Het zijn inderdaad niet de meest filosofische vraagstukken. Maar ze zijn ontzettend belangrijk. Juist omdat ze nergens over gaan, vervullen ze een andere taak. Die van het aftasten. Door aan de oppervlakte te blijven, kun je veilig onderzoeken wie je tegenover je hebt.

Voor het zover is, moet er contact worden gezocht. Een kwestie waarbij het aankomt op oogcontact en lichaamshouding. Dat werkt twee kanten op. Je kunt kijken hoe anderen erbij staan, maar moet ook beseffen wat je zelf uitstraalt. Wie tijdens een borrel nerveus in zijn glas staat te staren, zal minder snel worden aangesproken dan iemand die met een glimlach om zich heen kijkt.

Zijn de eerste stappen gezet, richt je dan op iets gemeenschappelijks. Dat kan alles zijn, zolang het maar verbindt. Niet voor niets zijn onderwerpen als het weer en verkeer zo populair voor het openen van een gesprek. Daarmee heeft iedereen altijd te maken. Dat maakt het makkelijk om te reageren. Helemaal wanneer er open in plaats van gesloten vragen worden gesteld. Iemand vragen of hij in de file heeft gestaan resulteert al snel in een ja of nee en nodigt minder uit tot een soepel gesprek dan informeren welke route iemand heeft gereden.

Klinkt hoopgevend. Maar wat is het nut van een gesprekje met iemand die je misschien nooit meer ziet?

De Belgische antropoloog Ruth Soenen deed onderzoek naar het dagelijks contact van stedelingen in Antwerpen en ontdekte zo de kracht van het kleine contact. In haar onderzoek geeft ze een treffend voorbeeld: terwijl de sfeer in een volle tram al haltes lang te snijden is, stapt er een praatgrage vrouw in. Zonder zich, zoals de rest van de tram, af te laten schrikken door een groep luidruchtige scholieren, begint ze een praatje met twee meisjes en stelt ze zich vrolijk assertief op tegen een brutale jongen. De voorheen wat agressieve stemming kantelde direct. De geïrriteerde passagiers ontspanden en er ontstond een veel aangenamer sfeer. En dat allemaal door een vrouw die vrijblijvend contact zoekt.

Het sleutelwoord voor een prettig praatje is ongedwongenheid. Mensen moeten kunnen kiezen of ze een gesprek aangaan of niet. En dat onderstreept Van Burik. Soms staat je hoofd er niet naar. Dat kan. Dan kun je er beter voor kiezen géén praatje te maken.

Naar artikel Schouten en Nelissen